

Τ Α Η Δ Δ Α Ι Α

Δ Δ Ν Δ Η

Σιμωνιδου

Σαν φουσκάνε τις άνεμοι στην πλουμιστή τήν κάτα,
Κ' ή λιμένα από τον ποταμό της παράχτη, έθρουματίστη,
Μ' ιδίκριστα τὰ μέγιστα τήναπητό το γέρι
Γύρω στον Πέριον έβλεπε και το εἶπεν: — "Αχ! παιδί μου,
Τί πόνο δένει με! Μά εἶναι πάλι, με τήν ψυχή σου
Τή θυσανάρικη, ήσυχα κοιμάσαι μες τὸ δώμα,
Τάχαρο, τὸ χαλκόπλοκο, όπου λαμποκοπεί:
Στὴς νύχτας τὸ τρισκέλιδο εἶναι δὲ σὲ νοιάζει:
Γιὰ τὰ στεγνά μάτια μαλλίνα, κι' αἱ ἀπερνή τὸ κύμα;
Οὔτε γιὰ τὰ μουγκρίσματα τάνέμου εἶσαι γυμνός;
Στὸ κάκιστο τὸ ρούχό σου τῆς μορφῆς πρόσωπό σου...
Μὰ ἂν ἐνοιαίως τί σκεφά σου εἶναι ἡ σφοδρά μου,
Τὰ σιγανὰ τὰ λογία μου εἶναι ὅ' ἀκουαζέσσου:
Σορκίζω κοίμου, ἔγχε μου, κ' ἡ θύλασσα αἱ κοιμάται,
"Αἱ κοιμηθῇ και τὸ πολὺ καλὸ, και σὺ, ὦ Δία,
Πατέρα, δόσε νὰ φανῇ κατὰ τὴν ἀλλαγὴ ἀπὸ σένη;
Και δ,τι λὸγος θορρετο γιὰ τῆς μορφῆς παιδί μου
Παρακαλῶ πὺς γέρι μου..."

ΑΓΙΩΣ ΘΕΡΩΣ

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΟΣΜΟΣ

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΜΑΣ

"...δελεαυδές μου μικρὸς και μεγάλες—σὲς ποὺ
σπονδιάζετε ἀκόμα στὸ σχολεῖο και σὲς ποὺ κριτῶτε
με τὴν ἀρετὴ και τὴν νοικοκυρσοσύνη σας ἀσάλευτα
τὰ θεμέλια τοῦ Ἑλληνικοῦ σπιτιοῦ, σὲς ποὺ δὲν ξμα-
δίσητε ἀκόμα ὅλα τὰ τριαντάφυλλα και τὰ ζουμπούλια
τῆς νεότητος και σὲς ποὺ εἶδατε τὸν γερο-Χρόνο νὰ
σκορπῇ γυναιμιὰ στὰ μαλλιά σας και ναύλαζωγῇ ἁ-
σπλαγχνιὰ τὰ πρόσωπά σας... ἀδελφουδές μου ποὺ
χωδίζετε φιλόδοξοι τὸ παρελθόν, ποὺ μεθῶτε με
τὸ παρόν και ποὺ γλυκοκοιτάζετε τὸ μέλλον, ἀκοῦ-
στε καὶ ποὺ μῆς ἐνδιαφέρει, καὶ ποὺ θὰ χαρῶτε ἅμα
τ' ἀκούσετε.

"Ὁ ἀγαπημένος μας «Νουμάς» μιὰ σελίδα του
ὁλόκληρη μῆς τὴν παραχωρεῖ, δική μας, καταδική
μας, νὰ τὴν κάνουμε ὅ,τι θέλουμε.

Τοῦ τὴν ἐξήγησα και δὲν μοῦ τὴν ἀρνήθηκε.

— Μιὰ σελίδα θέλεις; — μοῦ ᾄσθη ἀπαντῶν-
τας στὸ γράμμα μου. — Πάρε τὴν! Δική σου εἶνε.
Ἐλεύθερο γυναικεῖο βῆμα θέλεις νὰ τὴν κάμης; Χα-
λίλε σου! Τὸ ἄλλο φύλλο, φτάνει γιὰ μῆς, τοὺς ἄν-
τρες. Πάρε και σὲς οἱ γυναῖκες τὸ ἕνα ὄρθο. Ἄν
σὲς χρειαστῇ με τὸν καιρὸ και τὸ μισό, σὲς τὸ δίνω.
Νὰ δοῦμε ὅμως τί θὰ καταφέρετε!

Τί θὰ καταφέρουμε!

Τὴν ἀπάντησα θὰ τοῦ τὴν δώσουμε ὅλες μαζή.
Μόνη μου δὲν μπορῶ. Γιὰ νὰ πῶ καὶ, νοιώθω
πὺς ἔχω κάποιον δύναμι. Γιὰ νὰ κατὰ φέρω ὁ-
μως καὶ εἶμαι φοβερὰ ἀνίσχυρη. Νοιώθω τὰ γό-
νατά μου νὰ λιγίζουνται. Θέλω και σὲς μαζή μου.
Νὰ μοῦ δίνετε θάρρος. Νὰ με δανείζετε δύναμι.

Σὰν τοῦ ἐξήγησα τὴν σελίδ' αὐτή, καὶ εἶχα στὴν
φυχή μου μέσα, ἀόριστο, τεφελῶδες, ἀσχημάτιστο.
Μιὰ ιδέα ἐπτεροῦνέ με μέσα σ' αὐτήν. Μικρούλα σὺν
ἀσάλαστο χελιδονάκι, μὰ μεγάλη σὺν γεράκι μοῦ
φαινότανε.

Εἶχα λοιπὸν τὴν ιδέα πὺς και μεῖς οἱ γυναῖκες
πρέπει νὰ δουλέψουμε γιὰ νὰ φτιάσουμε τὴν Ἑλ-
ληνοπούλα ποὺ ἀπὸ τὴν παιρίδα μας λείπει σήμερα.

Γεράκι, τὸ ἀποτέλεσμα. Μὰ γιὰ νὰ φτιάσουμε
σ' αὐτό, μικρὰ τὰ μέσα—χελιδονάκι ἀσάλαστο.

Πὺς θὰ δημιουργηθῇ αὐτὴ ἡ Ἑλληνοπούλα,
δὲν τὸ ξέρω. Ξέρω ὅμως με ποῖο τρόπο πρέπει νὰ
ζητήσουμε τὴν δημιουργία της.

Και νὰ σὲς τὸν πῶ.

Σκέψι και παρατήρησι χρειάζεται. Αὐτὸ
ποὺ λένε πὺς μῆς λείπει. Ἀγκαλὰ κι' οἱ ἄντρες—οἱ
Ρωμηοὶ πάντοτε—δὲν ἤμποροῦν νὰ πολυκαυχῶν
πὺς τῶνουνε.

Σκέψι και παρατήρησι. — Νὰ κοιτάξουμε δηλ.
μέσα μας,—νὰ ἐρευνήσουμε τὸν ἑαυτὸν μας, και νὰ
κοιτάξουμε τριγύρω μας—τὸ περιβάλλον μέσα στὸ
ὁποῖον προωριώθηκαν νὰ ζοῦμε.

Ἀποῦ λοιπὸν κ' ἡ σκέψι, παρατήρησι
ἐσωτερικὴ εἶνε κι' αὐτὴ, ἕνα μοναχὰ μῆς χρειάζεται.
Και τῶνουμε. Ἀποῦ ἔχουμε τ' ἄλλο γυναικεῖο προ-
σόν, τὴν περιέργεια.

Τὴν περιέργειά μας αὐτὴ νὰ τὴν χρησιμοποιή-
σουμε στὸ νὰ βλέπουμε τὸ ἀνάποδο και νὰ τὸ ση-
μειώνουμε.

Χαρὶ μόνο και κέρη νῆχουμε, γιατί τὰνάποδα
δὲν λείπουν ἀπὸ τὴν ζωὴ μας. Ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ἴσα
με τὸ σπῆτι κ' ἴσα με τὸν περίπατο κ' ἴσα με τὸν
τρόπο ποὺ ἀνατρέφουμε τὰ παιδιὰ μας, κι' ἴσα με
κάθε τι ποὺ ἐγγίζει τὴν ζωὴ μας, ὅλο σ' ἀντίποδα
σκοινάφτουμε.

Τ' ἀντίποδα νὰ τὰ τραβήξουμε ἀπὸ τὸν δρόμο
μας. Νά, ἡ ἀποστολή μας και νὰ τὸ μαγικὸ βοτάνι,
ποὺ θὰ δημιουργήσῃ τὴν Ἑλληνοπούλα και θὰ πνίξῃ
τὸν Φραγκολεβαντισμὸ ποὺ μῆς μολύνει σήμερα.

* *

Ἐλάτε λοιπὸν, ἀδελφουδές μου. Νά, ἡ σελίδα
μας, τὸ σαλονάκι μας. Ἐλάτε μέσα νὰ τὰ ποῦμε,
"Ὅ,τι βλέπουμε κι' ὅ,τι σκεπτόμαστε κι' ὅ,τι ἀκοῦμε
κι' ὅ,τι θαρροῦμε πὺς πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ μῆς.

Ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ οἰκοδόμουνα ποὺ θὰ φροντίζω
νὰ εἶνε πάντα καθαρὸ τὸ σαλονάκι μας και νὰ σὲς
δέχουμι σ' αὐτό. Ὅ,τι ἔχετε νὰ πῆτε, γράψτε το.
κλειστὸ το σ' ἕνα φάκελλο, γράψτε ἀπὸ ἔξω «γιὰ τὴν
δ. Ἀροδαφνοῦσα» και στείλετε το στὸ γραφεῖο τοῦ
«Νουμά». Θὰ τὸ λαβαίνω ἀσφαλῶς και γρήγορα
θὰ τὸ μπάζω στὸ σαλονάκι μας και θὰ σὲς ἀπαντῶ ἂν
εἶνε ἀνάγκη κι' ἂν ἔχω τίποτα νὰ πῶ ἀπάνω σ' αὐτό.

Δὲν θέλετε νὰ μαθευθῇ τὸν ὀνόμα σας; Βάλτε πλάγι
στὸ ἀληθινὸ σας ὄνομα, κ' ἕνα ψευδώνυμο και θὰ
δημοσιεύεται ἐκεῖνο ποὺ θὰ μοῦ στέλνετε, με τὸ δεύ-
τερο, τὸ ψευδώνυμό σας.

Βλέπετε, ὅλα θὰ γίνονται, ὅπως τὰ θέλετε. Ἀρ-
κεῖ μόνο νὰ γίνῃ καὶ. Και τὸ ἐλπίζω.

Θὰ λυπηθῶ πολὺ ἂν αὐτὸ ποὺ κάνω σήμερα,
χαρκτηρισθῇ ὡς πείραγμα, και μάλιστα ὡς πείραγμα
ποὺ δὲν ἐπέτυχε. Θὰ λυπηθῶ, και νὰ ἐξηγουμιθα,
ὄχι γιὰ σὲς ποὺ δὲν μ' ἐβοηθήσατε νὰ ἐπιτύχῃ, ἀλλὰ
γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου, ποὺ ἀποτολμῶ δουλεῖς ἀνότε-
ρες ἀπὸ τίς δυνάμεις μου.

Μὴ μ' ἀφήσετε ἰαπελισθῶ, ἀδελφουδές μου.
Μὴ με κάμειτε νὰ πιστεύσω πὺς μόνο γιὰ τίς κορ-
δεῖλτες και γιὰ τὰ κουτοπομπολέμια εἶμεθα φτια-
σμένες.

Σὰς τὸ ζητάω γιὰ χάρι.

Η ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ συνδρομηταὶ τῶν
Ἀθηνῶν ὅσοι ἀλλάξαν κατοικία, νὰ μῆς τὸ
δηλώσουν γιὰ νὰ ξέρουμε ποῦ νὰ στέλνουμε
τὸ φύλλο.

Παρακαλοῦνται και οἱ λίγοι συνδρομη-
ταὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ποὺ δὲν ἔστειλαν ἀκόμη
τὴν συνδρομή, νὰ μῆς τὴν στείλουν ἀφοῦ,
καθὼς εἶναι γραμμένο και στὸν τίτλο τοῦ
φύλλου, ἡ συνδρομὴ πληρόνεται μπροστά.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΟΙ ΑΝΑΔΟΧΟΙ

"...Ἀνῆλεις στή φυλή σου
και στήν ἐποχή σου ὅσο περ-
σότερο τῆς πολέμης...

Κεναν

Μὲ πόνο και με μῆδος παίρνω τὴν πένα νὰ γρά-
ψω τῆς πρώτης «συντακτικῆς», τῆς πρώτης εἰ-
νότης σελίδος μου και δὲ νὰ προαισθάνομαι πὺς
δὲ θάνα τέτοιες ὡς τὸ τέλος

"Ἐτυχε ὁ Θεός, νὰ με καταδικάσῃ εἰς τὸν διὰ
τῆς πένας θάνατον, ἕνα θάνατο ποὺ τὸν ἀγαποῦ-
με βαθύτερα ὅσο τὸν παραδεχόμαστε πειδ βαθεῖα
γιὰ θάνατο... Πόσοι δὲν ἀναιρεῦνται νὰ ζή-
σου ν γιὰ νὰ μπροσθῶν νὰ γράψουν... κανεὶς ὁ-
μως δὲν ἀποφάσισε νὰ πᾶν γράφοντας γιὰ νὰ ζήσῃ.

Και νὰ ὅπου γράφω.

Σ' αὐτὸ τὸν τόπο σὺν λές: «γράφω» σημαίνει:
«γράφω σὲ ἐφημερίδα» ἢ: «γράφω δράματα γιὰ δια-
γωνισμοὺς». Ἐγὼ ὅμως γράφω κενῶ—κι' ἂ δὲ
βρισκότανε ὁ «Νουμάς» δὲ σ' ἀποφάσισα ποτέ μου
νὰ γράψω—κατὰ τὴν Ἑλλην. ἔννοια—ἂν και τώρα
ἀκόμα ὁ ἑαυτὸς μου δὲ βεβαιώθηκε ἂν πράγματι
«γράφω» γιατί στὸ «Νουμά» γράφω με τὴν πεποι-
θησι, πὺς ἔχω νὰ κάνω μ' ἕνα φίλο μου... Και
μοῖρchetαι νὰ πῇ τὴν ἀλλήν μέρι σὺν τὰ βλέπω τυ-
πωμένα τὰ λόγια μου... κ' ὁ θυμὸς μου

Κι' ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν ψυχικὴ κατάστασι, σ'
αὐτὸ τὸν ἑρὸ θυμὸ μου με πλησιάζουν καὶ τὶ φί-
λα μου, καὶ τὶ ἀνθρώποι χαμηλοῦ ἀναστήματος
και μοῦ λένε: Μὰ τί εἶναι αὐτὰ ἀδελφέ μου! ποὺς θὰ
σε καταλάβῃ, ἀφοῦ ἐρεῖς δὲ σε νοιώθουνε!... ἡ λένε
στὸ Διευθυντὴ τῆς «Νουμά»: «Μὰ στὸ θεὸ σου! τί
τὰ βάζεις τέτοια ἀκατανόητα πράγματα... τί θέλει
νὰ πῇ;»

Και τότε με πιάνει ἕνας τρόμος γι' αὐτὴ τὴν
κατάστασι και μὴ λείπει γιὰ ὅσα συμφορῶν και
ἐνῶς λυπηθῶν γιὰ τὴν νῦν κατὰ τὴν ἀντιφάσι
γιὰ τὴν ἀθλιότητά μου, νὰ ὀρκισθῶ πὺς δὲ θὰ τὸ
ξανακάμω!...

Περνάει μιὰ μέρα κι' αἰσθάνομαι ἕνα παιδί... τὸ
παιδί μου νὰ κατεβαίνῃ... και νὰ, ὅπου γιὰ ξεγε-
νήτρα ἔρχεται ἡ μάνα του... ἡ χαρά... ἡ τρελλὴ χαρά
και νὰ! ὅπου ἐγὼ μόνον εἶμαι ὁ δημιουργὸς τοῦ
παιδιοῦ μου.

Και ψυχικῶς ἀπὸ ἡδονὴ ὁλόκληρος κι' ἀνοίγον-
τας τὴ καμπαναριὰ τῆς ψυχῆς μου, χτυπῶ τῆς
καμπάνες μου και καλῶ τὴν ἀγαπητικιά μου τὴν
κρυφί, τὴ σερνὴ ποὺ πετᾷ τὰ μαλαμένα λουλού-
δια, ζητώντας τὰ νέα με τὴ ζωὴ τῶν Χρωμάτων και
τῶν μελωδικῶν νάρθη νὰ ἰδῇ τὸ παιδί ποὺ
γενεῖται... νὰν τὸ φιλήσουμε... νὰν τὸ ἰδοῦ-
με τὸ παιδί μας.

«Κρατῆστε με με γλυκάσματα δυναμωτικά
και δροσίστε με με μῆλα, γιατί εἶμαι βαρε-
μένα ἀπὸ τὴν Ἀγάπη».

* *

Ὅ! σὲς «καὶ τὸ ἀνθρώποι... κι' ὅ! καὶ φίλοι
μου!... Ὅταν ζῶ ἐγὼ σὲς ἀνεμοδέρνεσθε... Ἐ! λοι-
πόν: πὺς μοῦ λέτε ὅ,τι μοῦ λέτε; Γιατί δὲν πολε-
μάτε—σὺν τὸ θέλετε!—τὸ παιδί, παρὰ τὰ βάζετε με
τὸν πατέρα; Ἐνα τέτοιο παιδί εἶναι ἀνεξάρτητο...
εἶναι ἐλεύθερο... εἶναι αὐτεχούσιο... μπορεῖ νὰ πολε-
μήσῃ με τὰ δικὰ σας παιδιά.

Ὅ! γερο-μασκαρεμένοι... Ἀνθρώποι ποὺ ζητᾷτε
αἰωνίως τῆς εὐθύνες... νὰ ξέρατε πόσο καιρὸ ἐνέ-
ργειας δίνετε στὸ παιδί.

Γιατί γυαίνετε στὴ μάχη με τέτοιο ψεύτικο κι'
ὁπισθοδρομικὸ τρόπο; Γιατί δὲν ἐξαφανίζετε τὴν
ψυχὴ σας στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ σας και γιατί ἀρ-
νιέστε τὴν νεότητά, ἀπὸ τὴν ὁποία θάδῃ καὶ
πειδ νέο ἀκόμη;

Κι' ἀφοῦ ἐπὶ τέλους δὲ νοιώθετε, δὲν αἰσθάνεσθε
τέτοια πράγματα—ἀφοῦ δὲ νοιώθετε τὸν πόνο σας
ἀπὸ ποῦ και γιὰ τί προέρχεται—τότε πὺς
τολμάτε, ὡς σπασμένοι πατριάρχαι τῆς βλακειας, νὰ
μοῦ λέτε ὅ,τι μοῦ λέτε;

Ἀλλ' εἰς δὲ αὐτὰ ἔχουν μέρος κι' οἱ πατέρες...
οἱ πολλοὶ πατέρες κι' οἱ πολλοὶ ἀνάδοχοι.

Βρίσκονται, ἀλλοίμονο! πατέρες ποὺ ἀρνιῶν-

ται τα παιδιά τους κι' ανάδοχοι που τα βάζουν έξω από τον πόλεμο. Όχι προ πάντων οι ανάδοχοι! Αλλά οι δραγουμάνοι των μικροξενοδοχείων που σε βλέπουν με στο βαπόρι ξένο, καινούργιο, νέον... σε τριγυρίζουν με της καρτέλες των καταγωγών των. προθυμεί να σκύβουν στα μεγαλύτερα εξευτελισμό... κι' όλα: όσο να σ' αναλάβουν...

Κι' όμως αν σκοτώσει ένα από αυτά τα όντα, τα χρήσιμα για τη διακονία της άτιμίας και του θανάτου—να σε κόψουν ή θα σφύρουν να βέβης στη φυλακή. Κι' έτσι χάνεται... χάνεται πίσω απόνα μαράζι... κι' ο δραγουμάνος του καταγωγίου επάνω στο πτώμα σου έγγραφει συνδρομητές, μαζεύει πελάτες χωρίς να τοῦς κυνηγάει παιδί.

Γιομίζει το καταγωγίο από παλιούς κι' από γερω-ήλικόλογους και γερω-ήλιθιους.

Κι' άπάνω άπὸ αὐτά τα φρικώδη—άπάνω από το θάνατό σου όργιάζει ή δικαιοσύνη και ή δόξα των συνοριαστών.

Μα εγώ δεν είμαι από τις πατέρες που θαφτίζουν τα παιδιά τους.—Εγώ δε ζητάω ανάδοχο... δε θέλω δραγουμάνο.—Σεμπαρακαίνομαι μονάχος, φορτώνομαι τα πράγματά μου μονάχος και πάω άντρωμένος πιά ν' αντιμωσω το φίλο μου και πιά ν' αγκαλιάσω και να ένωθώ με την άγαπητική μου την 'Ιδέα... την πολυμητή 'Ιδέα του:

Προστάζοντας ενώ ξεψυχοῦσε

κι' επρόσταζε να καταστραφούν...

Δεν είμ' άπ' τους πατέρες που κλαίνε και που έκμταλλίζονται το αίσθημα, για το ήρεμάντι, το τραγικό στρίψιμο του μουστακιού.

'Εγώ βρίζω την άγαπητική μου, που δεν άρνιέται τον θάτο της—κι' ό έαυτός της είμ' εγώ. Κι' ό φίλος μου με νοιώθει χωρίς να με θαυμάζει, χωρίς να β' άγαπάρ... γιατί θαυμάζει το έγώ του κι' αγαπάει το έγώ του.

Δε σέβονται, ό παιδιά μου, καμμι δικαιοσύνη και καμιά ήθελόγια από γεννήθη άπ' την άνάκη του μπακάλη και του δραγουμάνου.

Κι' άπλωμένος με τα πόδια μου γρονιά, άγκαλιάζω σφιγγω τον έαυτό μου, πέτα στη θάλασσα και πλέχοντας ήτάνω κι' άνεβαίνω στο βαπόρι και ταξιδεύω.

Και στο ταξίδι μου—όι στο ταξίδι μου μπήκε στην πλώρη όλομόναχος κουβεντιάω με τη θάλασσα—ποιός βλέπει τη θάλασσα την άγριεμένη;—και χαρετάω τον ήλιο στην άνατολή του και στο βασίλειμά του.

'Αφήστε με στο ταξίδι μου.

'Αφού δε με νοιώθετε κι' άφού ός φαίνονται παράδοξος και γελοῖος... αφήστε με.

'Εγώ σκίζω με το γέλωτο βαπόρι την όρνια—την πλατειά θάλασσα.

'Όι να μ' ή έχετε βαρκάρηδες στο λιμάνι που δεν το πνύνουν ή φουρτούνες.

'Εμένα ποτε δε θα με ξεπαρακάρετε.

'Εμένα τον άσεβη ταξιδιώτη.

Ο ΠΟΡΤΙΕΡΗΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στά κιόσκια των πλατειών Συντάγματος, 'Ομονοίας, 'Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου ('Οφθαλμιατρείων), Σταθμού 'Υπογείου σιδηροδρόμου ('Ομονοία).

'Ο ΝΟΥΜΑΣ δέχεται από τις επαρχίες και τριμήνους συνδρομητές, με δυό δραχμές προπληρωτές την τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

έθιμήσαν που τις έβρισε ό κ. Πρωθυπουργός την νύχτα της έκλογής και τις έστειλε στών σκουπιδιών το κάρρο. Κ' είχαν δικιο να θυμώσουν. Ένας πρωθυπουργός πρέπει να κρατάει την γλώσσιν του και να βάζη γκέμι στα νεύρα του, κι' όταν άκούη τον πνίγη ό θυμός κι' όταν άκούη έχει όλα τα δίκια του κόσμου με το μέρος του.

Μά ό κ. Ράλλης, λένε, είχε ειλικρινής άνθρωπος κι' έννοει να τα λέει όλα τα πράγματα με τήνομί τους καθαρά και ξάστερα. Καλό προσόν κι' ή ειλικρίνεια, πολύ καλό, και προ πάντων στις σημερινές περιστάσεις. Νά είχε κανένας πρωθυπουργός και να είχε ειλικρινής, και μάλιστα άπέναντι του τύπου, που όλοι τον προσκυνοῦν και τον λιθανίζουν σημαίνει κάτι τι. Και το κάτι τι αυτό, το σπανιότατο και το πολυτιμώτατο, ό κ. Ράλλης τώχει. Μπούδοτου!

Γι' σταθίτε όμως! Το πράγμα αρχίζει να πελαγώνη. Άπ' τη μιά μεριά έχουν δικιο οι δημοσιογράφοι να θυμώνουνε, από την

άλλη μπράβο στών κ. Ράλλη. Τι σημαίνουν αυτά τάνάποδα κι' αταίριαστα πράγματα;

Σημαίνουν απλούστατα πως ό κ. Ράλλης είχε κάθε δικαίωμα να τα βάλη με τους 'Αθηναίους δημοσιογράφους και να τοῦς μιλήσει άγρια και λίγο βάνουσα αίμα,—έδω ταιριάζει το μπράβο στών κ. Ράλλη!—μ' από την άλλη μεριά τα ίδια τα πράγματα φωνάζουν και διαμαρτύρονται πως ό κ. Ράλλης έπρεπε να βρῇ καμμι άλλη άφορη κι' οι άφορες δά δεν λείπουν, κάθε στιγμή παρουσιάζονται! για να στείλη στών σκουπιδιών νό κάρρο τοῦς μισούς ή τὰ τρία τέταρτα των δημοσιογράφων—γιατί ήπάρχουν άνίμεσα σ' αυτούς και καλοί—κι' όχι την Δημοτική έκλογή, που άπόδειξε μ' αὐτ' ότι έθύμωσε γιατί δεν επέτυχε του σεβαστού αρχηγού του ό ύποψήφιος.

Βλέπετε είναι και περιστάσεις που πρέπει ή ειλικρίνεια να ύποχωρή στην διπλωματία κι' ή έλευθεροστομία να παραδίνη στην βουδαμύρα τῶν σκλήπτρῶν της.

Καλότυχοι όσοι μπορούν να φυλάγονται από κάθε τέτοια κρίσιμη περίσταση και να βγαίνουν κερδισμένοι πάντοτε.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΩΤΑ

φύλλα τους μάς ένθουσίχταν 'ΑΤΑ ΝΕΑ'. Σεμνά και καλοτυπωμένα και ιδιόρρυθμα, μάς ήλθαν όχι για να ξήσουν τον άριθμό που ύπάρχει, άλλα να προσθέσουν πραγματικώς μια καινούργια εφημερίδα, κάτι νέο που από τον 'Αθηναϊκό τόπο έλειπε.

'Ετσι τα κρίναμε από τα πρώτα φύλλα. Τα κατόπιν θα είχε και καλλίτερα. Αὐτῶς είχε ή πεποίθησί μας. Πεποίθησι που έρρίχωσε μέσα μας όχι μόνον από την εκκρότητα και τῶν ήθικῶν κεφάλια δύο δημοσιογράφων της πρώτης γραμμῆς, του κ. Βουτσινά και του κ. Πώκου, που τα διευθύνουν, αλλά κι' από το έκφρατικώτατο σύμβολο, πῶχουν πλάι στών τίτλων τους: «Περισσότερα πράγματα εις όλιγοτέρας λέξεις».

Αὐτό το δρόμο θάκαλουθήσουν και μακάρι ως στο τέλος να μὴν απομακρυνθοῦν οὔτε βήμα άπ' αὐτόν. Έχουμε τότες εφημερίδες που λένε λίγα πράγματα σε πολλά λόγια και σε περισσότερες ψευτιές, ώστε έπρεπε να βγῇ και μιὰ που θα λέη πολλά πράγματα σε λίγα λόγια. Κι' όταν κανένας

«ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ»

ΣΙΒΥΛΛΑ

Με σταυρώνει τα χέρια ό Παῦλος, εξαμάρωνε, με μίαν προσήλωσιν γεμάτην θυμωμένη, το πρώτον του έργον, που είχε φιλοτεχνήσει άλλοτε στα νεανικά του χρόνια, και το όποιον έμελλε την έπομένη να άποστείλῃ εις τόν διαγωνισμόν κάποιας καλλιτεχνικής έκθέσεως.

Πόσην φιλαυτίαν έδωλεπες να λάμπη στο πρόσωπόν του, άντικρύζοντας το άριστούργημά του, που θα τοῦ ξάνοιγε ένα κόσμον θριάμβων αύριον, ένα δρόμον άγνωστον έως τώρα, πανένδοξον, σπαρμένον από δαφνόφυλλα που θα τον έρρακινεν όλος ό καλλιτεχνικός κόσμος των 'Αθηνών! 'Ησθάνετο ζωηρότατα έντός του όλην την δύναμιν του πόνου, που τον ένέπνευσε και τον παρέστρεν εις την σφαί-

ραν της άθανασίας. 'Ησθάνετο να έκχειλίξη ή ψυχή του από μίανδικαίαν ύπερφάνειαν διά τὸ πλάσμα του, άνάμικτον με κάποιον μυστηριώδες γόητρον. Θέλει να κάθεται εκεί ώρες έλόκληρες έκστατικός και άφωνος, βυθισμένος σ' ένα είδος νάρκης γλυκυτάτης, να το περιβάλλη με βλέμμα άχόρταχον θαρρείς πως κάποιον χέρι άόρατο τον κρατεί εκεί κερπωμένον, μαγευμένον από την ποίησιν και το άπύγασμα της καλλονῆς, που έπλημμύριζε τριγύρω.

Μέσα εις το φωτοπερίγραμμα που έσκόρπα ή πορφύρα της δύσεως μ' ένα γανρίσμα μενεξεδένιων χρωμάτων, κι' άγκάλιαζεν όλόθερμα τις άπύληπτες ζωγραφίες, που έσπερνε άνάλαφρα το δημιουργό χέρι του καλλιτέχνου, ή «Σιβυλλά» του έξεχώριζεν από όλα τ' άλλα έργα του. Έφάνετο ως μιὰ Παντοδύναμος έμπνευσις, μεγαλοπρεπής, κυρίαρχος, βασίλισσα τρανή μέσα σ' της τέχνης τόν ναό. 'Εξέφραζε κάτι τι το φανταστικόν ή θέα της, το αίθεροποίητον, λές και ήταν έτοιμη προς πέταγμα άπάνω ψηλά εκεί εις την χώραν των άθανάτων! Έμαρτύρει όλον τόν άγώνα τόν ειλικρινή τόν μέγαν, άγώνα ενός έργατου της τέχνης της άληθινῆς.

.*

'Επάνω εις την μεγάλην θόνην παρίστανε την άρχαίαν Ρωμαίαν προφήτιδα, έξαπλωμένην άν-

παυτικά επί μαρμαρίνου θόκου—στολισμένου από χιλιάδων λεπτοκεντήματα, βυθισμένην τις οίδε εις ποῖον χαριτωμένον όνειρον, και κλίνουσιν με χάριν παρθένας τ' άγγελόμορφον κεφάλι της επάνω στο λευκό της χέρι άκουμπόντε σε κάποιον κερυθένιο τραπεζάκι, ένῶ τῶ κροινάχτυλά της έπαιζαν άρηρημένα με τις άφροδαντέλλες της γάλας που άπλώνετο σάν πέπλο νυκτικό στή μεταξένια κόμη της, κι' έφιλοῦσε δειλά τῶ μεγάλα θεϊκά της μάτια, που σε προσέβλεπαν χαϊδευτικά με μίαν ιδιαιτέραν μελαγχολικὴν ήδυπάθειαν, μαζὶ μ' ένα άπαλό γλυκύτατο φῶς, όταν το λυκόφως των ώραίων δειλινών... 'Αφινεν ό Παῦλος το βλέμμα του να πλανῆται έκθαμβόν εις τὸ μαγικόν λαμπύρισμα των χρωμάτων, τῶ όποια έξωντάνευαν ένα τέτοιον φωτεινόν ένδαλμα μπροστά του, γεμάτον από μίαν ποιητικὴν θερμην, που έφάνταζε τόσον καιρόν εις τόν νοῖν του.

Και όμως μέσα σε 'αείνη την πλήμυνε της άρμονίας, γύρω στην ύπεροχο ωραιότητα, που έβασίλευε σ' όλο το κομψόν του δωμάτιον, έάν έπρόσχε κανείς θα παρατήρει έξαφνα κάποιον βαθεία κατήφεια, μίαν έκπρεσιν άνίας χυμένην γύρω στο πρόσωπόν του, θα διέβλεπε καθαρά μέσα στο περίλυπο βλέμμα του ένα όκεανόν άπέραντον σκέψεων, που